

Nr 161.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående vissa ändringar i bestämmelserna om stämpelavgift för spelkort; given Stockholms slott den 23 februari 1934.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla det förslag, om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Ernst Wigforss.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 23 februari 1934.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena SANDLER, statsråden SCHLYTER, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON, LEO, ENGBERG, EKMAN, SKÖLD.

Efter gemensam beredning med ministern för utrikes ärendena anmäler chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, fråga om *vissa ändringar i bestämmelserna om stämpelavgift för spelkort* samt anför därvid:

Bestämmelser om stämpelavgift för spelkort innefattas i kungörelsen den 13 juni 1919 (nr 291) angående stämpelavgift för spelkort samt om kortstämplingens verkställande, vilken kungörelse utfärdades av Kungl. Maj:t sedan riksdagen beslutat viss höjning av förut utgående avgift. Kungörelsen har sedermera i administrativ väg ändrats i vissa delar — avse-

Bihang till riksdagens protokoll 1934. 1 saml. Nr 161.

ende uppbörden och stämplingens verkställande — nämligen genom kungörelse den 7 april 1933 (nr 133). Enligt punkt 1:o i kungörelsen skola »alla till försäljning och förbrukning inom riket ämnade, figurerade eller ofigurerade kort, varmed spel kan övas, antingen de äro i riket tillverkade eller från utrikes ort hit införda», beläggas med en avgift av en krona för varje kortlek. I följande punkter lämnas bestämmelser om kortstämplingen samt om avgifternas erläggande och redovisning. Till kortstämplingen hör, att varje kortlek skall inneslutas i ett särskilt konvolut, som tillhandahålles mot en avgift av en krona, varefter ett kort stämplas genom ett hål i detta konvolut. Stämplingen verkställas beträffande kort av svensk tillverkning av särskilda stämpningsförrättare och i vad rör kort av utländsk tillverkning vid tullkammaren i den stad, där de äro införtullade. Enligt punkt 9:o skall den, som försäljer eller till salu håller spelkort, vilka icke äro på föreskrivet sätt stämplade eller uti behöriga konvolut inlagda, böta från och med 100 till och med 500 kronor och hava förverkat varan; likaså skall den, vilken beträdes med att nyttja ostämplade spelkort, böta tio kronor. Av böterna samt värdet av kort, som anses förbrutna, skall enligt samma punkt två tredjedelar tillfalla åklagaren och en tredjedel den stads eller sockens fattigkassa, där den åtalade förbrytelsen är begången; finnes särskild angivare, erhåller han hälften av åklagarens andel.

I en inom finansdepartementet utarbetad *promemoria*, över vilken infortrade utlåtanden avgivits av generaltullstyrelsen och generalpoststyrelsen, har anförts i huvudsak följande:

Enligt vad från utrikesdepartementet meddelats hade vid upprepade tillfällen framträtt olägenheter därav, att här i riket anställda utländska diplomatiska och konsulära tjänstemän, vilka jämlikt 5 § b) i tulltaxeförordningen — senaste lydelse Sv. ffs. nr 242/1931 — åtnjöte tullfrihet för varor som för deras räkning infördes, icke jämlikt berörda kungörelse vore frikallade från stämpelavgift för spelkort, som av dem infördes. I anledning härav hade utrikesdepartementet uttalat önskvärheten av att åtgärder vidtoges i syfte att ernå en författningsändring. Det hade därvid även framhållits, att i andra författningar angående skatt vid införsel skattefrihet stadgades i fråga om varor, som enligt särskilda bestämmelser finge tullfritt införas.

Vid företagandet av berörda ändringar i 1919 års kungörelse, vilka för- anletts av en framställning av generalpoststyrelsen, hade jämväl förelegat ett av generaltullstyrelsen i yttrande den 1 december 1932 avlämnat förslag till ny förordning i ämnet. Häri hade från regeln, att stämpelavgift skulle erläggas för spelkort, som tillverkades inom riket eller infördes från utlandet, upptagits bland annat det undantaget, att frihet från stämpelavgift skulle åtnjutas för från utlandet införda spelkort, vilka inkommit för sådan persons räkning, som enligt särskilt stadgande ägde åtnjuta tullfrihet för från utlandet inkommande varor. Emellertid hade genomförts endast vissa ändringar i förordningen, avseende förenklingar i fråga om stämpeluppbörden och stämplingens verkställande, vilka ändringar ansetts kunna ske i administrativ ordning.

Då den nu ifrågavarande åtgärden avsåge själva skattskyldighetens om-

fattning, syntes för densamma erfordras riksdagens medverkan. Om än saken vore av mindre vikt, syntes en åtgärd av föreslagen art vara påkallad med hänsyn till att de nuvarande bestämmelserna knappast stode i överensstämmelse med internationell sedvänja och att olägenheter därav yppats.

I anslutning till motsvarande bestämmelser i exempelvis förordningen den 3 maj 1929 (nr 62) om särskild skatt å bensin och motorsprit samt förordningen den 2 juni 1922 (nr 261) om särskild skatt å automobilgummiringar syntes en bestämmelse om avgiftsfrihet, införd såsom tillägg till punkt 1:o, kunna uttryckas så, att spelkort, som införas till riket, icke skola beläggas med avgift, därest för desamma åtnjutes tullfrihet. En sådan allmän hänvisning till bestämmelserna om tullfrihet innebure att avgiftsfriheten här såsom i andra motsvarande fall komme att åtnjutas ej mindre av ifrågasvarande utlänningar än även av de kungliga personer, som enligt 5 § a) i tulltaxeförordningen åtnjöte tullfrihet. Nämnda tillägg till spelkortskungörelsen hade ansetts böra erfordra en sådan jämkning i straffbestämmelsen i punkt 9:o, att straff för nyttjande av ostämplade spelkort endast stadgades för det fall att stämpling skolat ske. Samtidigt syntes då punkten böra ändras därhän, att böter och förverkade kort skulle tillfalla kronan.

Vid den remitterade promemorian fanns fogat förslag till ändringar i punkterna 1:o och 9:o i enlighet med vad i promemorian anförts.

Generaltullstyrelsen och *generalpoststyrelsen* ha icke haft annan erinran mot förslaget än att de ansett bestämmelsen om avgiftsfrihet böra direkt anknyta sig till de fall av tullfrihet, som avses i 5 § a) och b) tulltaxeförordningen. *Generaltullstyrelsen* har sålunda föreslagit, att bestämmelsen formuleras i överensstämmelse med 10 § 4 mom. a) i förordningen den 14 juni 1917 (nr 340) angående försäljning av rusdrycker, enligt vilket författningsrum rusdrycker må införas av den, som enligt särskilt stadgande äger åtnjuta tullfrihet för från utlandet inkommande varor.

För egen del anser jag mig böra förorda, att ifrågasvarande bestämmelser, för vinnande av överensstämmelse med vad i motsvarande andra fall gäller, undergå jämkning i föreslagen riktning. Avgiftsfrihetens omfattning synes mig böra angivas på sätt *generaltullstyrelsen* föreslagit. *Departements-
chefen.*

Under hänvisning härtill får jag hemställa, att Kungl. Maj:t måtte genom proposition föreslå riksdagen besluta

att i stället för vad i punkterna 1:o och 9:o i kungörelsen den 13 juni 1919 (nr 291) angående stämpelavgift för spelkort samt om kortstämplingens verkställande stadgas skall från den dag som Kungl. Maj:t bestämmer gälla följande:

Alla till försäljning och förbrukning inom riket ämnade, figurerade eller ofigurerade kort, varmed spel kan övas, antingen de äro i riket tillverkade eller från utrikes ort hit införda, skola beläggas med en avgift av en krona för varje kortlek. Spelkort, vilka införas till

Kungl. Maj:ts proposition nr 161.

riket av den, som enligt särskilt stadgande äger åtnjuta tullfrihet för från utlandet inkommande varor, skola dock icke beläggas med avgift.

Den, som försäljer eller till salu håller spelkort, vilka icke äro på föreskrivet sätt stämplade eller uti behöriga konvolut inlagda, skall straffas med dagsböter, dock ej under tio, och hava förverkat varan; likaså skall den, vilken beträdes med att nyttja spelkort, vilka icke blivit stämplade, där sådant skolat ske, därför böta tio kronor. Böterna och värdet av förverkad egendom tillfalla kronan. Saknas tillgång till böternas gäldande, skola de förvandlas enligt allmänna strafflagen.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställen förordnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten, att proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar, skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

R. Borgström.